

титаничната метафора на гибелната раненост: „...Земята и небето ще кънти, / от твоя стон, от твоя глас“...

И в епистоларния, и в лирическият текст се натрупват метафорите на войната: пожар, горене с двоен пламък, кървави сълзи, разкъсана душа, „жертва“ на „подкопан и безполезен живот“ (Мина); „нажежаване“ на любимата „до най-висок градус“ и загуба на „пусулата“ (сиреч „компаса“) от „нажежителя“ (както пише Яворов до сестра си Екатерина в писмо от 17. XII. 1907). В тази хроника ни се изпречва и необяснимият факт на неприетото от поета приставане на неговата любима... Но може би истинският завоевател не би приел една доброволна капитулация?... Накрая бойното поле на любовта е увенчано от „кървавото цвете“ на гроба на Мина, собственоръчно посадено там от Яворов. Остават скътаните фетиши трофеи като медальона с косите на Мина, запазен и до днес в експозицията на музея в София...

И все пак – в първата любовна война въпреки своята „амазонска“ девственост, въпреки похищаващата си чистота, Мина се оказва в крайна сметка губещата (и погубената). А втората – епичната – битка с безпощадната в своя максимализъм Лора Яворов губи. Лора (Дафина в литературните си превъплъщения) е велик стратег на любовта, устремен далече над постижимостите на земните „завоевания“. Михаил Кремен обобщава: „Лора искаше да вмени на Яворов такива съпругески задължения, които се основаваха не на реалните човешки възможности, а на една емоционална метафизика, която съществуваше само в нейното въображение“. Затова последният „поединок роковой“ на Яворов е с Лора. Само тя е способна да бъде драматургично равновесният, равностойният партньор. Началото, обявяването на „войната“, е в необикновения мрачно-романтичен епизод на гроба на Мина в Париж, който напомня „варварско“ нахлуване в забранени, „чужди“ територии – на непрекосновеното общуване с духа на мъртвата любима в сакралния топос на гробището. От друга гледна точка обаче тази фатална среща (макар тогава Яворов да не отстъпва пред Завоевателката) едва ли трябва да се тълкува само по традиционния начин – като безогледна дързост на отчаяната „похитителка“. В нея има и един открит, честен воински жест, напомнящ по въздействие на мъжката воля някои гробищни сцени от класическата Шекспирова драматургия („Ричард II“). Яворов описва пред Михаил Арнаудов и зет си Никола Найденов своята съпротива да бъде покорен от жената: „Като се завърнах в София, Лора започна пак да ме следи и да ме атакува. Поздравя, изпращани по специални лица, подаръци, задирвания, посещения в тебътъра и другаде, не ме отклониха от решението ми – да не се поддавам. Но една зимна нощ... Една нещастна за мене зимна нощ,